

AWAKEN THE WORLD

Video Transcriptions

Samadhi 1 - Maya, the illusion of the self

SAMADHI

awakentheworld.com

Видео транскрипција - македонски

Самади 1 - Маја, илузија на Себството

Самади Самади е древен санскритски збор за кој нема прецизно толкување. Предизвикот да се снимат филм за Самади е голем. Суштината на Самади не може да се замисли или пренесе со зборови.

Овој филм е само површно прикажување на моето духовно патешествие. Неговата цел не е да те научи за Самади, или да создаде информации што ќе ги прими твојот ум. Целта е да те поттикне сам да ја откриеш својата вистинска природа.

Денес е поважно да се биде во Самади од било кога. Човештвото не само што заборавило што е Самади туку и заборавило што е тоа што го заборавило.

Заборавот претставува Маја.

Маја е збор за илузијата што одбираме да ја живееме. Живеејќи како луѓе, повеќето од нас се крајно занесени во своето секојдневие, малку помислувајќи да се запраша "кои сме ние", „зошто сме овде“, или „каде одиме?“ Повеќето никогаш не го достигнале вистинското Јас - сржта на она што Буда го нарекол „аната“ или она што нема име, нема облик и нема објаснување. Како резултат на тој заборав, ние веруваме дека ние сме - овие ограничени тела И живееме во страв, свесен или несвесен, дека ограничената телесна структура со која се идентификуваме ќе умре.

Во денешниот свет мнозинството луѓе кои се ангажирани со религиозни или духовни практики како јога, молитва, медитирање, мантрање и слични ритуали, практикуваат техники кои се условени, што значи дека тие нешта се конструкција на човековото его. Потрагата и активностите не претставуваат проблем. Проблемот е во тоа што луѓето си мислат дека го пронашле одговорот во некоја надворешна активност.

Духовноста во нејзината вообичаена форма не е ништо поразлична од патолошкото мислење што преовладува насекаде. Духовноста може да биде само уште една закачка на умот. Тоа е дополнително човечко „правење“ наместо човечко „постоење“. Егото создава копнеж за повеќе пари, повеќе моќ, повеќе љубов, повеќе се'. Оние што се на таканаречениот „духовен пат“ сакаат да бидат подуховни, побудни, пососредени, помирни, попросветлени. Опасноста во тоа што ти го гледаш овој филм, е во тоа што твојот разум ќе посака да го достигне САМАДИ. Дури и поопасно е што твојот ум може да те прелаже дека си достигнал Самади. Секогаш кога ќе посакаш да „достигнеш“ нешто, биди сигурен дека тоа е желба и создание на егото. Самади не претставува достигнување и стекнување за себе.

Да го достигнеш Самади значи да научиш да умреш, пред да умреш. Животот и смртта се како јин и јанг - тие се неразделно течение кое бесконечно се одвива, без почеток и без крај. Да ја оттурнуваш од себе смртта значи да го оттурнуваш и животот. Но штом директно ја искусиш вистината за тоа Кој Си Ти, стравот од животот и смртта исчезнува.

Општеството и културата ти кажуваат Кој Си, а истовремено си роб на своите длабоки несвесни биолошки тежнења и одбивности кои ти ги одредуваат одлуките. Созданијата на егото се само поттик за повторување на навиките. Тоа е едноставно патеката која енергијата еднаш ја изодела и тенденција на енергијата повторно да ја изоди таа патека, без разлика дали е тоа позитивно или негативно за организмот.

Постојат бескрајни нивоа на паметење - или разум, спирали во спирали. Кога свеста се поистоветува со овој разум или конструкција на егото, таа се врзува со општественото условување, кое можеме да го наречеме „матрикс“.

Човекот може да биде свесен за некои аспекти на егото, но несвесното архаично-врежаното и првобитните егзистенцијални стравови - се нештата што ја возат целата машина. Бескрајните нагони за заграбување на задоволства и избегнувањето на болката се преобразуваат во патолошки односи... на работа... во односите со другите... во личните убедувања... во мислите и во нашиот целокупен начин и однос кон животот. Како и говедата, повеќето луѓе живеат и умираат во пасивна потчинетост и го хранат матриксот со своите животи.

Живееме живот заробени сме во тесни обрасци на повторување на навиките и принудите. Животот е често исполнет со големо патење и веројатно затоа никогаш не помислуваме дека всушност можеме да станеме слободни. Возможно е човек да се ослободи од животот што го наследил од минатото и да го живее животот што чека да дојде преку внатрешниот свет.

Сите луѓе се раѓаат во светот со биолошки условени структури, но без свест за самите себе. Кога ќе погледнете во очите на малото дете, во нив нема траги од Себе, само блескава празнина. Возрасниот човек во којшто пораснува детето, е маска која ја носи облечена врз изворната свест Шекспир рекол, „Светот е бина, а луѓето се само глумци“. Кај пробудениот поединец, свеста прозрачува низ личноста, преку маската. Кога си буден ти не се поистоветуваш со твојот лик (улога). Не веруваш дека ти - си маската која ја носиш. Но, исто така, не се откажуваш од играње на улогата. Кога се идентификуваме со нашата улога, нашата персона - тоа е Маја - илузијата на себството. Самади е буђење од сонот на твојот лик (улога) во претставата на животот.

2400 години откако Платон ја напишал „Република“, човештвото сеуште бара излез од пештерата на Платон. Всушност, веројатно е дека денес сме повеќе замаени од илузиите од било кога. Платон зборува за Сократ кој опишува некои луѓе што живееле во пештера целиот свој живот, и биле завртени само кон празен сид од пештерата. Се што можеле да видат пред себе биле сенки на сидот предизвикани од нештата кои се движеле покрај огнот, кој бил зад нивниот грб. Играта на овие сенки - станала нивниот свет. Според Сократ, сенките биле најблизу до реалноста до која овие луѓе од пештерата можеле да стигнат. Дури и откако им кажале дека постои свет надвор од пештерата, тие продолжиле да веруваат дека животот се состои само од сенки. И покрај сомнежот дека има живот надвор од пештерата, тие не сакале да го напуштат она што им било познато.

Човештвото денес е како луѓето што ги гледале само сенките на пештерскиот сид. Сенките се всушност аналогија на нашите мисли. Светот на мислите е единствениот свет што ни е познат. Но постои и еден друг свет што е зад мислите, зад дуалистичниот ум. Дали си решен да излезеш од пештерата, да оставиш се зад себе, за да ја дознаеш вистината за тоа Кој навистина Си?

За да искусиш Самади потребно е да го скренеш вниманието од сенките, односно од мислите, и да го насочиш кон светлината. Оној што е навикнат само на мракот треба постепено да се прилагодува на светлината. Како и со прилагодувањето на било која нова парадигма, потребно е да се вложи време и труд и решителност да го откриеш новото, како и - да се ослободиш од старото. Умот може да се сфати како замка за твојата свест како лавиринт или како затвор Ти не се наоѓаш ВО затвор - всушност, ти СИ затворот.

Затворот е илузија Ако се поистоветуваш со илузорно Јас, тогаш ти не си буден. Штом стануваш свесен за затворот, ако се бориш да излезеш од илузијата, тогаш ја третираш илузијата како таа да е реална, и сеуште си во сон, само што сега сонот станува кошмар, Ќе ги бркаш и бегаш од сенките засекогаш. Самади претставува будење од сонот од подвоеното Јас, односно созданието на твоето его Самади е будење од поистоветувањето со затворот кого се нарекувам ЈАС. Никогаш не можеш навистина да си слободен, бидејќи каде и да одиш, твојот затвор е - таму.

Будењето не значи ослободување од умот односно од матриксот. Напротив кога не се постиветуваш со умот, тогаш можеш од сецрце да учествуваш во играта на животот и да го прифатиш шоуто такво какво што е, без да му се плашиш или да копнееш по нешто. Во древните учења ова се нарекувало Божествената игра на Лила: играта на играње во дуалност.

Човековата свест е континуум. Во една крајност, луѓето се поистоветени со материјалното Јас. Во другата крајност е Самади - непостоењето на Себе Со со секој чекор кој го одиме на континуумот кон Самади, се оддалечуваме од страдање Намалувањето на страдањето не значи живот ослободен од болка Самади ја надминува дуалноста на болката и уживањето. Суштината е дека - има помалку ум, помалку Јас што создава отпор кон она што го носи животот, а тој отпор - е она што создава страдање. Дури и само еднаш да постигнете Самади, Ви овозможува да видите што има од другата страна на континуумот. Да се види дека има и нешто друго освен материјалниот свет и личниот интерес. Кога доаѓа до прекин на умот за време на Самади, егоистичната мисла исчезнува и нема Јас, нема дуалност, но сепак постои Јас Сум , Аната или: не-себство. Во таа празнина осамнува Працна, односно мудроста - разбирањето дека иманентното јас е далеку над претставата на дуалноста (подвојувањето), далеку над целиот континуум.

Иманентното (вистинското) Јас е безвремено, непроменливо и е секогаш овде и сега. Просветлувањето е во спојот на предзародишната спирала, вечно менливиот манифестиран свет или лотус во кој времето се одмотува, со твоето безвременско битие. Твојот внатрешен склоп се развива, како цвет што се препораѓа вечно секогаш кога се оттргнуваш (престануваш да се идентификуваш) со „личноста“, од малото „јас“, станувајќи жив мост помеѓу светот на времето и безвременниот свет.

Воочувањето што е вистинското Јас е само почетокот на патеката. Повеќето луѓе ќе мора да го искушат и загубат Самади безброј пати во медитација пред да можат да го впрегнат во другите делови на животот. Не е невообичаено да имаш длабоки увиди во вистинската природа на твоето постоење за време на медитација или себеиспитување и притоа да се затекнеш како пак се враќаш на старите навики, заборавајќи кој навистина си.

Да се достигне таа смиреност во секој сегмент од животот, секој сегмент на личното јас, значи да се стане празнина којашто танцува како сите нешта. Мирот не е нешто што е одвоено од движењето, мирот не е спротивен на движењето. Во Самади, смиреноста се поистоветува со движење, а формата се поистоветува со празнината. Ова не му прави смисла на умот бидејќи умот настанува во подвоеноста.

Рене Декарт, таткото на западната филозофија славно изјавил: „Мислам значи постојам“ Ниту еден исказ не може да го долови толку добро падот на цивилизацијата, односно поистоветувањето на

човекот со сенките на сидот од пештерата. Грешката на Декарт, како и на речиси сите луѓе, е во тоа што суштината на постоењето ја поеднаквил со мислењето.

На почетокот на неговиот најпознат трактат, Декарт пишува дека се е предмет на сомневање вклучувајќи ги сетилата, па дури и мислите. Исто така, во сутрата Калама, Будата (пробудениот) рекол „За да ја потврдиме вистината, потребно е да ги преиспитаеме сите традиции писанија, учења, но и содржините на својот ум, како и сетилата. И двајцата започнале од сомнеж, но разликата е што Декарт сопрел со себеиспитување штом стигнал до мислите, а Буда продолжил и ги пробил најдлабоките сводови на умот. Доколку Декарт продолжил понатаму, можеби и тој ќе ја остварел својата вистинска природа а свеста на западниот свет денес би била многу поразлична.

Но Декарт пишува за веројатноста дека постои зол демон што не држи зад превезот на илузиите. Декарт не успеал да увиди што всушност претставува злиот демон. Како и во филмот Матрикс, луѓето можеби се врзани за некоја програма што не држи под напон преку заносни мисли. Во филот, луѓето живеат во Матриксот, додека на едно друго ниво тие се обични батерии што ги напојуваат со својата животна сила машините на кои им е потреба енергија за нивната нејасна агенда.

Луѓето секогаш сакаат да обвинуваат некој друг за тажната состојба на светот или за нивната сопствена несреќа. Без разлика дали тоа е друга личност, некоја група на луѓе, некоја земја или некој си контролирачки зол Декартов демон од типот на илуминати, или свесните машини на Матриксот. Иронично е што демонот на Декарт е она преку што се дефинирал и самиот тој. Кога ќе достигнеш Самади станува јасно дека постои седржец, постои машина и постои зол демон што ти го пие животот ден за ден. Машината си самиот ти.

Структурата на твоето Јас е градена од многу мали условени подпрограми, односно мали наредници. Едниот наредник бара храна, другиот пари, третиот сака социјален статус, четвртиот моќ... секс, интимност. Некој друг сака внимание од другите Барањата се буквално бесконечни и никогаш нема да бидат задоволени.

Трошиме многу време и енергија за да си ги украсиме затворските келии и подлегнуваме на притисокот да ги разубавиме маските хранејќи ги малите наредниците, правејќи ги помоќни. Како зависници од дрога, колку повеќе им угодуваме на навиките, тие не тераат на уште. До слободата не се стигнува преку себеподобрување или задоволување на суетата; До слободата се стигнува преку целосно исфрлување на суетата и нејзината себична агенда.

Некои луѓе стравуваат дека пробудувањето значи и губење на личната посебност и уживањето во животот. Впрочем, точно е спротивното: посебноста на секоја душа може да се искаже единствено преку надминување на условеното Јас.

Бидејќи сме заспани во Матриксот, повеќето луѓе никогаш нема да дознаат што сака да изрази (искаже) душата.

Патот до Самади вклучува медитирање, што претставува разгледување на условеното Јас - кое е променливо како и сфаќање на вистинската природа - она кое не се менува. Штом дојдеш до точката на мирување - изворот на твоето постоење, следното е да дочекуваш понатамошни насоки, без било какво инсистирање на тоа како твојот свет треба да се промени. Не мојата волја, туку повисоката волја - да се оствари.

Ако умот единствено се обидува да го промени надворешниот свет за тој да се прилагоди на некоја твоја замисла за тоа како ти мислиш треба да биде животната патека, тоа е како да сакаш да го промениш сопствениот одраз во огледалото, манипулирајќи ја рефлексивната. За да направиш твојот одраз во огледалото да се смее, очигледно не можеш да ја манипулираш рефлексивната, треба да сфатиш дека ТИ си автентичниот извор на ликот што се покажува во огледалото.

Ако го искусиш вистинското Јас, тоа не значи дека светот околу тебе треба да се промени. Тоа што се променува е свеста, интелегентната внатрешна енергија - Прана - која се ослободува од условените навики и се става во служба на душата. Да станеш свесен за целта на душата, можеш единствено кога ќе научиш како да го набљудуваш условеното Јас и неговите бескрајни барања - да ги оставиш зад себе.

Во грчката митологија боговите го проколнале Сизиф да повторува една безначајна работа цела вечност. Тој морал да турка огромен камен нагоре по планината, а каменот постојано се тркала надолу. Францускиот егзистенцијалист и нобеловец Алберт Ками, клетвата на Сизиф ја сфатил како метафора за човештвото. Тој се запрашал, „како да најдеме значење во нашево апсурдно постоење“?

Луѓето рмбаат без престан, за да изградат иднина што никогаш не доаѓа. На крајот, умираме. Ако навистина ја воочиме оваа вистина, или ќе полудиме - ако се идентификуваме со нашите егоични персони, или ќе се пробудиме и ќе се ослободиме. Во надворешната битка никогаш нема да успееме, бидејќи таа е одраз на светот што го создаваме во сопствениот ум. Космичката шега и апсурдноста на нештата стануваат јасни штом згасне егоистичкото Јас кое се храни од своите залудни амбиции.

Во зенот има изрека: пред просветлувањето - цепам дрва, носам вода. по просветлувањето - цепам дрва, носам вода. Пред да се просветли, човекот мора да го тркала каменот нагоре по ридот по просветлувањето, човекот продолжува да го тркала својот камен. Што се менува? Внатрешниот отпор кон се' што е. Битката изостанува, односно, оној што се борел сега е освестен како - илузија. Сопствената волја односно сопствениот ум, и божествената волја или повисокиот ум - се ЕДНО.

Во суштина, Самади е ослободување од сите внатрешни отпори кон сите менливи појави, без исклучок. Оној што може да го достигне внатрешниот мир, без оглед на околностите достигнал вистинско Самади. Отпорите изостануваат, не затоа што го одобруваш ова или она туку затоа што твојата внатрешна слобода не зависи од надворешната.

Важно да се знае е дека прифаќањето на реалноста не значи дека се откажуваш од светот или дека се претвараш во пацифист што медитира Всушност, точно е спротивното - кога делуваме без да водиме од несвесни мотиви тогаш е возможно да дејствуваме во склад со Тао - со целосната сила на нашата животна енергија. Многумина тврдат дека за да го промениме светот потребно е да се бориме посилно против она што го доживуваме како наши непријатели. Да се бориш за мир е исто како да ја довикуваш тишината - дејството создава повеќе несакани дела. Денес има војна против се': војна против тероризмот, војна против болестите, против гладот. Секоја војна е всушност војна против самите себе.

Секоја борба е дел од колективната заблуда. Велиме дека сакаме мир, но продолжуваме да гласаме за водачи што водат војни. Се лажеме кога велиме дека се бориме за човекови права но и покрај тоа, продолжуваме да купуваме облека направена во тешки услови. Велиме дека сакаме чист воздух, но продолжуваме да го загадуваме. Сакаме науката да не излечи од ракот, но не сакаме да ги смениме нездравите навики кои ги прават болестите поизвесни. Се залажуваме со тоа што промовираме подобар живот. Не сакаме да ги видиме скриените делови што условуваат страдање и смрт.

Убедувањето дека можеме да победиме во војните против ракот, тероризмот, гладта или било кој друг непријател што го создаваме со нашето размислување и однос всушност само ја продолжува заблудата дека нема потреба да го промениме начинот на кој дејствуваме на оваа планета.

Револуцијата мора да се случи - најпрвин во внатрешниот свет. Надворешниот свет ќе биде во склад со Тао само доколку директно ја искусиме спиралата на животот внатре во себе. Дотогаш, се што правиме ќе не доведува до хаосот што и онака постои во умот.

Војната и мирот се прелеваат во еден бран, во бесконечна игра. Тие се еден континуум. Едната половина не може да постои без другата. Како што светлото не може да постои без темното. Како што „горе“ не би постоело без „доле“. Светот како да сака да има светлина без темнина, исполнетост без празнина, радост, без тага. Колку повеќе се вмешува умот, толку е повеќе подвоен (фрагментиран) светот. Секое решение што доаѓа од суетниот ум е придвижено од идејата дека постои проблем, и тогаш решението станува уште поголем проблем од оној што требало да го реши. Она на кое му се противиш - продолжува да трае.

Иако човечката проникливост создава нови антибиотици, ја сфаќа итрината на природата - бактериите стануваат се' посилни. Без оглед на засилената борба против ракот, случаите на оваа болест се зголемуваат. Бројот на гладни луѓе низ светот расте како и бројот на терористички напади.

Каде грешиме? Исто како помошникот на магот од поемата на Гете, човештвото стекна огромна моќ но не располага со мудрост како правилно да ја користи. проблемот е што немаме разбирање за спрегите што ги користиме. Не го разбираме човековиот ум, неговата вистинска улога и чин.

Кризите настануваат од ограничениот и условен начин на кој размислуваме и поради начинот на кој го чувствуваме и доживуваме животот. Нашето резонирањето не лиши од способноста да ја препознаеме и искусиме мудроста на многу древни култури. Егоистичното размислување не лиши од способноста да ја искусиме длабочината и светоста на животот, неговата големина и волшебство, како и да ги сфатиме различните нивоа на свест и будност, кои се нешта - речиси изгубени за човештвото. Во древната Египетска традиција, Нетерите биле архетипни облици чии својства можеле да бидат преземени од оние што си ги прочистиле духовните и физичките тела на таков начин што станале способни да примат и содржат повисоки нивоа на свест. Првобитниот нетер - божествениот принцип на мудроста, се нарекувал Тот, односно Техути. Најчесто претставен како писар со глава на птица, нетерот бил содржателот на изворот на целото знаење и мудрост. Тот може да се опише како вселенскиот принцип на мислата и умот. Тот ни го дал јазикот, поимите, пишувањето, математиката и останатите вештини и појавности на умот. Само на оние што завршиле специјална обука им било дозволено да го примат светото знаење на Тот.

Книгата на Тот не е стварна книга, туку е мудроста на Акаша, односно етеричниот свет. Според преданието, знаењето на Тот е сокриено на тајно место што го има во секој човек а тоа место го штити златна змија. Вечниот мит за змија или змеј што чува богатство, се среќава во многу култури и се нарекува со разни имиња: кундалини шакти, чи, свет дух и внатрешна сила.

Златната змија се всушност созданијата на егото, кои го сокриваат изворот на животната сила, и додека таа не се надмине, душата никогаш нема да може да постигне вистинска мудрост. Се кажува дека книгата на Тот им донела само страдања на оние кои ја прочитале и покрај тоа што ги дознале тајните на боговите и други знаења сокриени во ѕвездите. Тоа што мора да се разбере е дека книгата им донела страдања на оние што сакале да имаат надмоќ врз животната сила. Во египетската традиција, пробудената свест ја претставувал Осирис.

Без оваа разбудена свест, било кое знаење што го поседува ограниченото Јас доведува до опасност и го исклучува човекот од повисоката мудрост. Окото на Орус требало да биде отворено. Езотеричкото значење на ова е слично со познатата приказна за „паѓањето“ на градината во Еден. Книгата на Тот е паралела со библиската приказна за спознавањето на дрвото на знаењето на „доброто“ и „злото“ чии забранети плодови Адам и Ева биле предизвикани да ги пробаат. Секако, човештвото одамна јаде од забранетиот плод и веќе ја отворило книгата на Тот и е одамна истерано од рајската градина

Змијата во библиската приказна е метафора за предзародишната спирала што се протега од микрокосмосот па се до макрокосмосот. Денес змијата живее - како ТИ. Таа е - себичниот ум што се изразува низ појавниот свет. Никогаш порано не сме имале пристап до толку многу знаење Ние сме продлабочени во материјалниот свет. Ја пронајдовме и таканаречената „божја прашина“ но и покрај се, никогаш не сме биле толку многу ограничени и во толкава заблуда за прашањето „Кој Сум Јас?“ и „Како Треба Да Живеам?“ и немаме разбирање за спрегите преку кои го создаваме страдањето.

Преку размислување сме го создале светот каков што е денес. Секогаш кога обележуваме нешто како „добро“ или „лошо“, или создаваме преференци во умот, тоа е поради тоа што во умот создаваме егоистични структури и себични интереси. Спасот не е во борбата за мир или контрола врз природата туку е во спознавањето на вистината: тоа дека егото го подвојува животот на Јас и Други, на Мое и Твое, на Човек и Природа, на Внатре и Надвор. Егото е - насилство. На егото му се потребни бариери и граници од се што е Друго, за да може да постои

Кога нема его нема ни војни против никого и против ништо. Нема гордост и грубост, ниту завладување со природата за создавање профит. Овие надворешни кризи во светот се одраз на длабоките кризи во душата и свеста. Не знаеме кои сме. Потполно се истоветуваме со нашите егоистични идентитети, совладани сме од стравови и отсечени од својата вистинската природа.

Расите, религиите, државите, политичките партии, групите од кои сме дел само ги потврдуваат нашите егоистични идентитети. Речиси секоја група што постои на земјата денес сака да ги убеди другите дека нејзиното гледиште е вистинското. Тоа го правиме и на лично ниво. Преку утврдување на вистината за своја, групата продолжува да живее на ист начин како што егото и себичната структура се дефинира наспроти се останато.

Сега повеќе од било кога, различните реалности и подвоените системи на верување коегзистираат истовремено на земјата. Возможно е различни луѓе да искусуваат потполно различни мисли и емотивни реакции на истите надворешни феномени. На истиот начин Самсара и Нирвана, или - Рајот и Пеколот, се две различни димензии што постојат во истиот свет. Настанот што едни го сметаат за апокалиптичен, за други може да претставува спас. Тоа што е очигледно е дека твоите надворешни околности може да немаат ефект на твојот надворешен свет на некој посебен начин. Да се достигне Самади значи да се биде себе-движечко тркало значи да се биде свој - сам свој универзум. Твоето животно искуство не е зависно од менливите појави.

Можеме да направиме споредба со Метатроновата коцка. Метатрон се споменува во повеќе древни христијански, исламски и еврејски списи и е суштински поврзан со египетскиот нетер Тот, како и со Хермес Трисмегист од древна Грција. Метатрон е поврзан со тетраграматонот Тетраграматонот е фундаменталната геометрски шара - калапот на предзародишното извирање на физичката реалност, која луѓето ја нарекле Божјиот Збор или Логос. Пред себе имаме дводимензионален приказ на нацртот но при подобар увид може да се види тродимензионална коцка. При согледување на коцката, ништо не се менува во нацртот, но твојот ум самиот додал нова димензија во гледањето.

Димензионалноста, или перспективата на гледање, е едноставно прашање на поинакво гледање и разбирање на светот. Со достигнување Самади човекот се ослободува од гледиштата и слободно може да создава нови затоа што е изземено она Јас, кое е зависно од некое одредено гледиште (сфаќање - убедување).

Најголемите умови во човечката историја честопати укажувале на нивоа на мисла кои достигнуваат над ограничената его-структура. Ајнштајн рекол: Човекот се вреднува вистински според начинот и распонот преку кој тој достигнува ослободување од самиот себе.

Нема ништо лошо во размислувањето и во постоењето на Јас Размислувањето е прекрасна алатка кога умот е во служба на срцето. Во Веданта пишува дека умот е добар слуга - но е лош господар.

Егото постојано ја филтрира реалноста преку јазикот и преку поимите, и постојано суди, преферирајќи едно нешто наспроти друго. Кога умот и сетилата се во улога на господар, тие создаваат постојано страдање, постојано посакување и одбивност, заробувајќи не' во матрикост на мислењето. Ако сакаш да достигнеш Самади, немој да ги судиш своите мисли како добри или лоши наместо тоа, обиди се да дознаеш кој си бил пред да настанат мислите и свеста за сетилата. Штом паднат сите етикети, станува можно да го видиш животот во вистинското светло. Во мигот кога на детето ќе му се покаже што е птица, ако тоа поверува во она што му се кажува, детето можеби никогаш повторно нема да види птица... туку единствено ќе ги види - своите мисли.

Повеќето луѓе мислат дека се слободни, свесни и будни. Но ако веруваш дека си веќе буден, тогаш зошто би се вложил целосно за да го достигнеш она што си убеден дека го имаш? Пред да се покаже можноста за пробудување, потребно е да прифатиш дека живееш во сонот на матрикост.

Преиспитај си го животот искрено, без да се залажуваш за било што. Дали можеш да ги сопнеш роботските и повторливи шеми во животот, доколку одлучиш? Дали можеш да сопнеш во потрагата по задоволство и избегнувањето на болка? Дали си зависен од одредена храна, активности и разоноди? Дали постојано ги осудуваш, обвинуваш и критикуваш другите и себеси? Дали умот постојано бара стимули? Или си потполно задоволен, едноставно живеејќи во молк? Дали реагираш на туѓите мислења за тебе? Дали ти се потребни туѓите пофалби и одобрувања? Дали на некој начин ги саботираш ситуациите во твојот живот?

Повеќето луѓе ќе ги искусуваат своите животи на ист начин и денес и утре и една и десет години од денес. Кога ќе започнеш да го гледаш твоето роботско однесување ќе станеш повеќе буден. Ќе започнеш да го препознаваш изворот на проблемите. Ти си целосно и потполно заспан и изгубен во сон. Како и жителите од пештерата на Платон, повеќето луѓе ќе слушнат за вистината но нема да сакаат или нема да можат да го променат животот затоа што се приврзани за нивните познати шеми и навики.

Спремни сме да си кажеме и да слушнеме чуда само за да си ги оправдаме навиките вкопувајќи ја главата во песок, наместо да се соочиме со вистината. Ги обожуваме нашите спасители, но не сме подготвени самите да застанеме на крстот. Колку си спремен да платиш за да бидеш слободен? Сфати дека, ако сакаш да го промениш својот внатрешен свет, треба да си подготвен да го смениш и надворешниот живот. Твојата стара структура и стариот идентитет мора да се претворат во мртвата почва од која ќе излезе новиот живот.

Првиот чекор кон буђењето е да разбереш дека сме поистовестени со матрикост на човековиот ум. односно, со маската. Нешто во нас бара да ја дознае оваа вистина и да се дигне од дремежот. Во тебе има нешто безвремено што отсекогаш ја знаело вистината. Матрикост на умот не' настранува (збунува), не' разонодува, не' тера нешто бесконечно да правиме, да конзумираме, да зграпчуваме, во кругот на копнежите и одбивностите со постојано променливи форми спречувајќи не' да го видиме изворот на нашата свесност, од нашето родено еволутивно право, кое се вика Самади.

Патолошкото размислување стана нешто вообичаено. Твојата божествена суштина станала заробена, бидејќи се идентификувала со ограничените его-структури. Големата мудрост, вистината за тоа Кој Си, е закопана длабоко во тебе. Кришнамурти рекол: не е мерило за доброто здравје тоа што си вешто прилагоден кон општество кое е длабоко болно во неговата суштина. Поистовестувањето со егоистичниот ум е болеста. Самади е лекот. Светите и просветлените луѓе низ историјата сите ја стекнале мудроста на себепредавањето. Како е можно да го достигнеш вистинското Јас? Кога ќе сирнеш низ превезот на замаеноста - МАЈА, и ќе се ослободиш од лажното јас, што останува?

